

ἀπ' ὅ,τι γενότανε. Κι ἀπὸ κεῖ τὸν ἐσήκωσε ὁ χορὸς ποὺ εἶτανε ὁ τελεφταῖος κ' ἔπρεπε νὰ τὸν χορέψει μπροστὰ πρῶτος, γιὰ νὰ φύγουμε ἔπειτα.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα βγήκαμε ἀπὸ τὸ σπίτι. Οἱ χωριάτες δὲ μᾶς ἀφίσανε ν' ἀνεβούμε ἀμέσως στ' ἀμάξι. Μᾶς συνοδέψανε μὲ τραγούδια καὶ φωνὲς σκεδὸν ὄξω ἀπὸ τὸ χωριὸ κ' ἐκεῖ μᾶς ἀποχαιρετίσανε μὲ ζητωκραβγὲς καὶ συμπάρα.

Ξαπλωμένος στ' ἀμάξι, ποὺ γλήγορο εἶχε πάρει τὸ δρόμο γιὰ τὴν πόλη, ἄκουγα τὸ σύντροφό μου νὰ μοῦ δηγᾶται διάφορες ἱστορίες, ποὺ τοῦ εἶχανε συμβεῖ σὲ στεφανώματα καὶ βαφτίσια. Ἐγὼ δὲν εἶχα ὄρεξη νὰ τοῦ ἀπαντῶ. Εἶχα πιεῖ λίγο περσότερο γιὰ νὰ διώξω μιὰν ἀδιαθεσίαν ποὺ μὲ κρατοῦσε ἐκεῖνη τὴ μέρα, καὶ τὸ κρασί, ποὺ τόσες φορὲς μοῦ ἔδωσε τὸ κέφι ἀνάμεσα σὲ παρῆδες φίλων, μοῦ προξένησε μονάχα πονοκέφαλο.

— Σ' ἐπήρα στὸ λαιμό μου σήμερα, μοῦ εἶπε. Σ' ἔκαμα νὰ πλήξεις μὲ τοὺς βρωμοχωριάτες. Εἶδες πῶς εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ ζοῦμε; Ἄλλὰ τί νὰ κάμουμε; Εἶναι κι ἄφτοὶ χρήσιμοι κ' ἔτσι μοναχὰ τοὺς δένει κανεὶς.

Ἐπειτα σάπασε. Ἐγυρε τὸ κεφάλι στὴν κόχη τῆς ἀμαξας, καὶ καθὼς εἶτανε ζαλισμένος ἀποκοιμήθηκε.

Ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔβλεπα τὸν οὐρανὸ σκεπασμένο μὲ μεγάλα μελανὰ σύννεφα. Οἱ ἄκρες τους εἴσαντε ἄσπρες σὰ φαριδιὲς κορνίζες, καὶ καθὼς τὰ ἔσπρωχνε ὁ ἄνεμος, τὸ φεγγάρι λερωτὸ καὶ ἄτονο φαινότανε σὰ νὰ γλιστροῦσε μὲ μεγάλη γληγοράδα, νὰ κρυφτεῖ πίσω τους γιὰ νὰ ξαναφανεῖ σὲ λίγο. Ἡ πόλη πέρα μακριὰ μὲ τὰ πολλὰ φῶτα τῆς εἶτανε σκεπασμένη ἀπὸ μιὰ φωτεινὴν ἀχνάδα.

ΜΕΝΙΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. *Στεφ. Παρ.* Ἀλεξάντρεια. Λάβαμε τὴ συντροφὴ τῶν κ. κ. Στ. Πυρ. καὶ Χρ. Λογ. καθὼς καὶ τάντιμο γιὰ τὰ βιβλία κ' εὐχαριστοῦμε. — κ. *Δάμπρο Συγγεφάνια*, Πειραιᾶ. Τὸ τραγούδι σου μὲ τὰ συγγεφάνια καὶ μὲ τὰ καϊνάκια εἶναι δουλικὰ μίμηση γνωστοῦ τραγουδιοῦ τοῦ κ. Λάμπρου Πορφύρα καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸ τυκάνουμε. — κ. *Νικ. Πασ.* Μιτυλήνη. Λάβαμε τὴ συντροφὴ σου καὶ τὴ συντροφὴ τοῦ κ. Μιχ. Παπαδ. κ' εὐχαριστοῦμε. Τὸ 440 τὸ στείλαμε. — κ. *Γ. Καπ.* Καλὸ εἶναι μὰ ὄχι καὶ τόσο καλὸ γιὰ νὰ δημοσιευτεῖ. Θέλει δούλεμα. Στείλε μας ἄλλα. Καλύτερο ἔβτανε νάρχινες μὲ κάπως συντομώτερα.

ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ παιδαγωγός, μὲ τὶς καλύτερες συντάσεις, εἰδικὸς γιὰ μικρὰ παιδιὰ, ζητᾷ ἰδιαιτέρη μαθήματα σὲ οἰκογένειες ποὺ θέλουνε νὰ μορφώσουν τὰ παιδιὰ τους φυσικὰ καὶ ἀνθρωπινὰ. Πληροφορίες στὸ γραφεῖο μας.

Ἡ ΚΟΙΝὴ ΓΝΩΜὴ

ΓΛΕΝΤΑΚΙ

Φίλε «*Νουμά*»,

Ἐδῶ στὴν Καλαμάτα περνῶ ὥραϊα τὸ καλοκαίρι. Ὄξω ἀπὸ τὶς ἀκρογιαλιές, τὶς πρασινάδες, τὰ περβόλια μὲ τὶς λεμονοπορτοκαλιές καὶ τὶς νεραντζούλες ποὺ κάνουν νὰ μοσκοβολᾷ τᾶγέρι, κ' ὅταν φυσάει ὁ γλυκὸς κ' ὀλόδροσος μπάτης ἀπόλαψη μοναδική, γνωρίστηκα ἀκόμα καὶ μὲ κάμποσους νέους. Εἶναι ἀλήθεια πὼς στὴν ἀρχὴ τρώμαξα σὰν ἄκουσα πῶς ἡ Καλαμάτα εἶναι ἡ ἀκρόπολις τοῦ Μιστριωτισμοῦ. Σὰ γνωρίστηκα μὲ κάμποσους καλὸς νέους εἶδα πὼς εἶτανε ὑπερβολικὸ αὐτὸ τὸ ἄκουσμα. Μερικοὶ λοιπὸν ἀπὸ τοὺς νέους ποὺ γνώρισα μὲ μὀρφωση καὶ μὲ τάλαντο ποιητικὸ φανατικοὶ δημοτικιστὲς δίχως ὅμως καὶ νὰ τἀποδείχνουνε καὶ οἱ ἄλλοι οἱ περισσότεροι καθαρευουσιάνοι ἀμελέτητοι ἀπὸ προκατάληψη καὶ τίποτες ἄλλο.

Στοῦ Γιωργαντάκη τὸ σπίτι σὲνα μεγάλο χτήμα ἀπόξω ἀπὸ τὴν Καλαμάτα εἴμαστε προσκαλεσμένοι τὶς προάλλες γιὰ ἓνα γλεντάκι. Ἡ γουρνοπούλα ξεροψημένη σὰ μπουρέκι στράγγιζε ἀπάνου σὲ καλάμια μέσα σὲ μιὰ λιμαρίνα. Τὰ μπαρμποῦνια τὰ ψητὰ ἄλλα στὴ σάρα κ' ἄλλα στὸ τηγάνι, ἡ γιαιούρη ἡ γλυκιάτη καὶ φρέσκα φρέσκα, τὰ βερικοκα τὰ καησά, οἱ μπουκάλες τὸ κρασί στὸν ἀγό, ὅλα μᾶς περιμένανε σὲ πανηγυρικὴ παράταξη. Τὸ φαγοπότι ἀρχίγησε μὲ πολλὴ ὄρεξη καὶ τὸ γλέντι σὲ λιγάκι ἄναψε. Τὰ τραγούδια, τὰ κουνάρια, μαντολίνα καὶ κιθάρες, νάσου καὶ οἱ ρίμες οἱ ἔξυπνες καὶ οἱ κουτές. Ὅλοι τους νὰ φτιάσουνε ρίμες πειραχτικὲς καὶ σκανταλιάρικες. Τότες οἱ συντρόφοι θυμηθῆκανε τὴ δημοτικὴ μας καὶ τὴν ποίησι ποὺ γι' αὐτοὺς δὲν ἔχει ἄλλο κανένα σκοπὸ στὸν κόσμον. Αὐτὴ τὴν ἰδέαν θὰ τὴν ἔχουνε οἱ περισσότεροι Ρωμιοὶ, μὲ στοίχημα. Ἡ παρέα μας ὅλο καὶ δικηγόροι. Ὅλοι καλὰ παιδιὰ, νοικοκυρόπουλα, κάτι δικηγοράκια ἄξια στὴ δουλειὰ τους καὶ μὲ ἀρκετὴ πελυτεία, μὰ ποὺ χαμπαράκι δὲν εἶχανε γιὰ τέχνη καὶ γιὰ ποίηση καὶ γιὰ γλώσσα, προβατάκια ἄβουλα καὶ ἄπραγα, καθαρευουσιάνοι. Οἱ ρίμες δίνανε καὶ παίρνανε. Σὰν ἦρθε κ' ἡ δική μου σειρά τοὺς ἀπάγγειλα κάτι στίχους, τοῦ Πάλλη τὴν Τουρκάλα ποὺ τέλειωνε ἔτσι:

Φροῦ, φροῦ, τὸ σαλβάρι
τὸ μεταξωτὸ.

ᾠ, ποὺ νὰ σε πάρει,
πάω νὰ κολαστῶ.

Δὲν περιγράφεται τὸ τί γίνγηκε. Δαιμονιστήκανε. Τὰ μάτια τους ἀστράφτανε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό. Ὅλοι νὰ τὸ μάθουνε ἀπόξω τὸ ποίημα. Τότες ἔσκυψα κ' εἶπα στὸν πλαινὸ μου πὼς τὸ ποίημα εἶτανε τοῦ Πάλλη καὶ παρὰ λίγο νὰ τοῦ πῆση τὸ ποτήρι ἀπὸ τὸ χέρι. Τοῦ Πάλλη, ἐνὸς ἀρχιμαλλιαροῦ τέτοιου ποίημα; Ἀπίστευτο.

Τὰ καημένα τὰ παιδιὰ. Ἐπιστήμονες ἀδικημένοι. Λεβέντες δασκαλοκρατούμενοι. Τί κρίμας. Ὅταν θὰ ξυπνήσουνε μιὰ μέρα θὰ γιορτάσουνε μαζί τους τὴ μεγάλη μας τὴ νίκη τὴν ἐθνική.

Καλαμάτα

ΧΡ. ΒΑΡΑΕΝΤΗΣ